

DR. JOEL L. WHITTON PhD
A JOE FISHER

ŽIVOT MEDZI ŽIVOTMI

Vedecké skúmanie obdobia
medzi jednotlivými inkarnáciami

Ku ktorému z týchto tvrdení máte bližšie?

1. Znovuzrodenie, reinkarnácia a karma nie je koncept, ktorým sa musíme zaoberať, lebo Ježiš prišiel, aby svoj život položil za naše hriechy.
2. Reinkarnácia v jej rôznych podobách je súčasťou učenia radu hlavných svetových náboženstiev a múdrou filozofiou. Znovuzrodenie je akceptovateľná myšlienka. Karma je univerzálny zákon riadiaci náš život.

Rodí sa človek na túto zem opakovane?

Používa svoje telá, aby sa jeho „skutočné ja“ mohlo prejavíť v rôznych prostrediach a podmienkach?

Je možné, že náš talent a schopnosti sa rozvíjajú od jedného života k druhému tak, ako sa vo svojom vedomí približujeme Bohu?

DR. JOEL L. WHITTON, PhD
A JOE FISHER

ŽIVOT MEDZI ŽIVOTMI

Vedecké skúmanie obdobia
medzi jednotlivými inkarnáciami

PREČO TO PRED NAMI UTAJUJÚ?

Učenie o reinkarnácii je jediné, ktoré dokáže vysvetliť to, v čom všetky náboženské a politické ideológie na prosto zlyhávajú.

Vysvetľuje: Aký je zmysel a cieľ života? Čo to je osud?

Prečo sa mi stalo to alebo ono? Čo je smrť? Čo je spánok?

Čo je zlo? Prečo je na svete utrpenie?

Prečo existujú rozdiely medzi ľuďmi? Čo je nadanie?

Čo je láska a svedomie? Prečo nemáme pohŕdať druhými?

Prečo máme byť láskaví?

Toto učenie ozrejmuje jedinečným spôsobom zmysel ľudského života, bytia a podstaty sveta.

Je schopné zmeniť od základu nazeranie na ľudský život a súčasne nám môže vynikajúco pomôcť riešiť naše životné problémy. Je tým najdôležitejším učením, ktorému by ste mali venovať svoj čas a štúdium.

Kniha „*Život medzi životmi*“ od MUDr. J. Whittona a J. Fishera je najlepšou knihou pojednávajúcou o reinkarnácii, smrti a znovuzrodení, s ktorou som sa stretla. Výskum popísaný v tejto knihe plne odpovedá mojim poznatkom a zážitkom, ktoré som nadobudla počas desaťročí, kedy som prevádzkovala prax ako hypnoterapeut špecializovaný na návraty do minulých životov.

P.H.M. Atwaterová,

svetoznáma odborníčka, autorka viacerých diel z problematiky

Copyright © Dr. Joel L. Whitton PhD, Joe Fisher, 1986

© Eko konzult, 2020

Dr. Joel L. Whitton, PhD a Joe Fisher: ŽIVOT MEDZI ŽIVOTMI

ISBN 978-80-8079-285-5

PREDSLOV

JOELA L. WHITTONA

Uznávam, že reinkarnácia je časťou mojej náboženskej tradície. Na moju mladosť mala okrem iného vplyv aj židovská mystika vyrastajúca z geronskej školy, kabala, kresťanský novoplatonizmus, tibetská verzia budhizmu a mystika 20. storočia, predstavovaná teozofiou, slobodomurárstvom, Jednotnou cirkvou pravdy a rozikrucianov (AMORC) – to všetko nepochybne utváralo moje eklektické myslenie.

Dôkazy reinkarnácie, aj keď vyplývajú prevažne z náhodných okolností, sú dnes tak pádne, že si vynucujú celkom prirodzenú súhlas rozumu. Citové prijatie je asi obmedzenejšie. Tieto dôkazy zhromaždili autori uvedení v bibliografii. Kto túto literatúru preštuduje, zistí, že je to čítanie prístupné a užitočné, a dospeje, dúfam, k rovnakému záveru ako ja: že sme totiž už predtým žili v minulých životoch a pravdepodobne budeme žiť znovu v životoch budúcich a že tento náš život je iba malým článkom dlhej neprerušenej reťaze.

V tejto knihe dôkazy neuvádzame. Je to úloha pre samostatnú prácu, ktorá už ostatne bola napísaná. Vychádzame jednoducho z predpokladu, že reinkarnácia existuje. Nedomnievame sa však, že každá spomienka na minulý život získaná v hypnóze alebo tvrdenie, že si niekto zážitky z minulých životov dokáže spontánne vyvolať, sú tým, čím chcú byť.

Otázka, ako to dokázať, nie je jednoduchá. Teória reinkarnácie má dôležité skryté predpoklady a spomienky na minulý život vy-

volávajú zložité psychologické problémy. V tejto knihe sa nimi podrobne nezaobráame, počítame však s nimi a vybrali sme iba tie príklady, kde je hypotéza minulých životov jediná možná.

Keď lekár napíše teologickú knihu, nemusí na tom byť nič divné. Ten, kto pomáha pri vstupe do života, je prítomný pri umieraní a ošetruje rany, ktoré človek utŕžil medzi týmito dvoma okamihmi, má právo povedať svoju mienku o zmysle života a utrpenia.

Záhady života a smrti a nerovnosti ľudí vedú k otázkam, ktoré materialistická veda v súčasnosti zodpovedať nevie.

Neobvyklé však je, keď lekár píše o reinkarnácii. Dve tretiny dospelých Američanov verí v život po smrti. Podľa štatistiky Gallupovho ústavu z roku 1982 verí v reinkarnáciu 32 % Američanov, ale len 5 % mojich psychiatrických kolegov.

Napriek tomu, že sa Darwinovi podarilo odstrániť Boha z prírody, Freudovi redukovať božskú iskru v človeku na potrebu sania materského mlieka a behavioristom likvidovať vedomie, viera v posmrtný život pretrváva. O málo viac ako pred 100 rokmi stáli lekári v pevnom šíku na strane nesmrteľnosti. Dnes už lekárske vzdelanie snahu o porozumenie životu, ako sa zdá, nezahŕňa.

Musím sa zmieniť ešte o jednej veci. Kritika zo strany mojich psychiatrických a psychologických kolegov a nepochybne aj zo strany tých, ktorí sú v psychologických vedách vyškolení menej, bude mať dva ostne: *ad hominem* a *ad captandum*.

Mlčanie klasických psychoanalytikov bude hovoriť ako v prípade Richarda Bucka o infantilnej všemocnosti viery v možnosť nemožného alebo o túžbe po stratenom otcovskom objekte, prejavujúcej sa hľadaním mystickej skúsenosti. Pretože používam psychoanalytickú teóriu v klinickej praxi, viem, že takéto interpretácie sú pre snahu porozumieť tomu, čo druhý hovorí, bezcenné.

Je pravdepodobné, že sa estéti budú posmieváť výpovediam mojich pacientov ako neanalyzovaným sebaspredmetňujúcim prechodovým javom, ktoré vystupujú pod maskou multiplicitného ja, alebo aspoň ako transferenčné fantazírovanie.

Neinformovaní budú jednoducho vykrikovať *ad populum*, že sú to číre výmysly.

Rozhodol som sa publikovať tieto údaje nazhromaždené počas mnohých rokov, pretože sa domnievam, že do istej miery môžu prispieť k poznaniu toho, čo človek je. Predkladám ich touto populárnou formou, aby sa dostali do rúk veľkého počtu ľudí. Ich zmyslom nie je prispieť k diskusii o existencii minulých životov, ale skôr k ich teozofii. Používam „terapiu minulých životov“ ako tribúnu a ako nástroj na štúdium duchovných dimenzií človeka.

MUDr. Joel L. Whitton, PhD,
Toronto, 13. januára 1986

„Nebude to trvať dlho, len chvíľka odpočínutia vo vetre a ďalšia žena ma zrodí.“

Obľúbený libanonský básnik Chalíl Džibrán (1883 – 1931). Posledná veta Proroka, ktorý zomiera uprostred svojho ľudu, ktorý ho miloval.

PREDSLOV

JOEA FISHERA

Joel a ja sme neboli vždy priatelia. S jeho menom som sa stretol prvýkrát, keď som zbieral materiál pre svoju knihu *Dôkazy reinkarnácie*. Podľa mojich informácií išlo o vysoko kvalifikovaného psychiatra, ktorý sa intenzívne, ale bez veľkého rozruchu zaoberá výskumom reinkarnácie. Nikto presne nevedel, v čom vlastne ten výskum spočíva, ale všetci, ktorí ho poznali, ma uisťovali, že je to človek veľmi múdry a že by určite stálo za to zoznámiť sa s jeho metafyzickým skúmaním.

Doktorovi Whittonovi som bol predstavený na jar 1982. Čakal som, že naplním svoju rozrastajúcu sa kartotéku vedeckými dôkazmi prevteľovania, ale nedočkal som sa. Mal som síce pripravený zápisník a pero, ale dr. Whitton mi nechcel nič povedať. Držal sa bokom a dal mi jasne najavo, že ma nehodlá pustiť do svojej výskumníckej citadely. „Bohužiaľ pre vás nič nemôžem urobiť,“ vyhlásil. „Som seriózny psychiater a nechcem sa stať bleskozvodom, kde si dogmatici budú vybíjať svoje nepriateľstvo.“

Neskrýval som svoje sklamanie. „Čo napríklad taký Darwin, keby sa bol pri všetkých svojich vedomostiach bál napísať *Pôvod druhov*?“ protestoval som. „Je predsa vašou povinnosťou zverejniť poznatky, ktoré ste získali.“

Dr. Whitton sa len usmial a nepovedal nič.

Vtedy som nevedel, že je plne rozhodnutý svoje výsledky publikovať... ale až keď dozrie čas. V roku 1982 bol ešte závislý na podpore univerzity, ktorá mu umožňovala venovať sa rôznym profesionálnym záujmom, okrem iného aj štúdiu mozgových vln u detí so zníženou percepčnou schopnosťou. Keby bol už vtedy zverejnil svoj reinkarnačný výskum, rôzne hanopisy a podráždené reakcie by napadli jeho „serióznu“ povesť. Niektorí kolegovia sa aj

tak dopočuli o jeho profesionálnom záujme o reinkarnáciu, čo viedlo istého vedúceho katedry na Torontskej univerzite, aby počas cocktail party utrúsil temnú poznámku: „Pozor na mystikov...“

Sklamany, že sa mi nepodarilo preniknúť obrannou líniou dr. Whittona, som sa vrátil k písaciemu stroju a začatej práci. Veď napokon boli aj iní psychológovia zaoberajúci sa minulými životmi, o ktorých som mohol písať. Zároveň som si však uvedomoval, že mi moje plány skrížil jeden z najvýznamnejších bádateľov v tomto odbore. Najslávnejšie mená v Kalifornii a vo Veľkej Británii ochotne odpovedali na moje otázky... tak prečo nie dr. Whitton, ktorého pracovňa je od môjho bytu len pár krokov? Vtedy mi hodil len odrobinku... Stručný, už publikovaný súhrn jedného zo svojich početných prípadov hypnotickej regresie, prípad, ktorý je teraz podrobne opísaný v 11. kapitole tejto knihy. Prepísal som jeho správu a riadne uviedol ako malý príspevok k dôkazom reinkarnácie.

Moja kniha vyšla vo viac ako 30 krajinách a medzitým som na dr. Whittona zabudol, až ma 22. októbra 1984 zavolala jeho sekretárka Elise McKennaová. „Mohla by som vás spojiť s dr. Whittonom?“ spýtala sa. „Chcel by s vami niečo prejednať.“

Najskôr sa mi chcelo poslať dr. Whittona do hája. Nad unáhlenosťou však zvíťazila zvedavosť. Nasledujúci deň som si vypočul jeho ponuku, aby sme spolupracovali na knihe o intervale medzi prevteľením. Jeho niekdajšie obavy, že si znepriatelí správcu finančných fondov a vzbudí hnev konzervatívnych dogmatikov, sa zrejme vyparili.

Zrazu som, hoci oneskorene, dostal kľúče od citadely. Prijal som jeho návrh zlákaný vyhliadkou, že sa dozviem niečo viac o tajomnom stave medzi smrťou a ďalším životom. Celý nasledujúci rok ma dr. Whitton sprevádzal svojimi pokladmi a vysvetľoval mi záznaky hypnotických seáns nazhromaždené od roku 1973. Zistili sme, že výpovede jeho pacientov sa pozoruhodne podobajú domnienkam dávnych autorov. Spojeným úsilím sme sa snažili nájsť zmysel týchto dávnych i súčasných svedectiev. Výsledkom je táto kniha – *Život medzi životmi*.

Joe Fisher Toronto, 21. januára 1986

NÁZNAKY NESMRTEL'NOSTI

*V žiadnom prípade neexistuje strata osobného vedomia,
nad ktorou by sme mali žiaľ. A tiež nikdy existovať nebude.*

Erwin Schroedinger, Čo je život?

Veľké tajomstvo života je záhada s dvoma otáznikmi: *Odkiaľ pochádzame? A čo sa s nami stane po smrti?* Touto základnou hádankou sa od najstarších čias zaoberali všetky náboženské a filozofické školy a každá ľudská bytosť so štipkou zvedavosti. Aj keď priamych dôkazov je poskromne, staroveké i novoveké ľudstvo sa v podstate zhoduje v tom, že má silný sklon v nesmrteľnosť veriť. Vždy však existovali ateisti, ktorí tvrdia, že narodenie je obyčajný biologický jav a že vedomie umiera s posledným vydýchnutím. Takéto materialistické zmyšľanie je však v menšine; dokonca aj v dnešnom svete mechanických divov a technologických lákadiel. Podľa štatistiky z roku 1982 verí v posmrtný život 67 % Američanov.

Zostáva však otázka: *Ak existuje život po smrti, aký teda vlastne je?* Aj keď väčšina ľudí uznáva, že vedomie našu telesnú schránku prežíva, povaha posmrtnej činnosti sa vymyká pochopeniu a niekedy aj predstave. Úvahy o nesmrteľnosti bývajú skôr neurčité a abstraktné a nevyvolávajú predstavu života a vitality. „Predstava o živote po smrti je vskutku absolútne prázdna,“ napísal H. H. Price, bývalý predseda Anglickej spoločnosti pre psychický výskum, „ak si nedokážeme utvoriť aspoň približnú predstavu, ako to na druhej strane vyzerá.“

Mytológia, folklór, svetové náboženstvá a špiritizmus sa mnohokrát a rôzne vyjadrili na túto tému. A iba v posledných 15 rokoch, keď začal intenzívny výskum oblasti smrteľných stavov, došlo k určitému názorovému zjednoteniu medzi poznatkami súčasnej lekárskej vedy a dohadmi zo skorších čias.

Skúmanie skúseností ľudí resuscitovaných z klinickej smrti poskytuje pozoruhodné údaje. Ich správy posúvajú spontánne pohľady „svedkov na smrteľnej posteli“ do inej roviny existencie, ktorá sa úplne líši od našej.

- Ich výpovede sa zhodujú v tom, že vo chvíli klinickej smrti sa vedomie oddelí od tela a prechádza tunelom do neopísateľne jasného svetla a pocitov nesmiernej radosti a pokoja.

- Hoci sa nechcú vrátiť do pozemskej existencie, títo svedkovia sú nútení znovu spojiť svoje slobodne sa pohybujúce netelesné ja s úzkym priestorom opusteného tela. Po oživení si rýchlo uvedomujú túto premenu.

- Obširne hovoria o tom, ako už nemajú strach pred smrťou (ktorú opisujú ako návrat domov a ako útek z väzenia) a väčšinou sa sťažujú na nedostatočnosť slov, ktoré nedokážu vykresliť ich šťastný pobyt v novom stave vedomia.

Aj keď je také rozprávanie celkom určite zaujímavé a podnetné, poznatky, ktoré udáva, sú obmedzené; asi tak, ako nedostatočná by bola správa zahraničného spravodajcu, ktorý by opisoval udalosti v určitej krajine, a pritom by stál len na jej hraniciach. Dr. Kenneth Ring, autor knihy *Život v smrti*, si uvedomoval neúplnosť takých výskumov, keď napísal: „Čo sa deje za počiatočnou fázou smrti, zostáva otvorenou otázkou.“

A práve touto otázkou sa zaoberá *Život medzi životmi*. Kniha je založená na svedectvách pacientov dr. Whittona, ktorí sa v hypnóze dostali hlboko do zázemia smrti, a osvetľuje prevažne neznámu oblasť ľudskej skúsenosti. Neznámu pre človeka na zemi. Správa z hlbokého tranzu **svedčí o tom, že:**

- život po smrti je totožný so životom pred narodením
- väčšina z nás bola v onom svete mnohokrát ako bytosť bez tela.

V podvedomí poznáme túto existenciu rovnako dobre ako život na pozemskej rovine – onen svet je stav, ktorý sme opustili pred narodením, a zároveň stav, kam sa vraciame po smrti. Koleso života sa otáča a vývoj človeka ako jednotlivca sa uskutočňuje tým, že sa opakovane rodí a zomiera. Z toho je tiež odvodený názov tejto knihy – smrť je len prah vedomia, ktorý oddeľuje jednu inkarnáciu od druhej. Život medzi životmi skutočne existuje.

Whittonovi pacienti, ktorých náboženské presvedčenie je rovnako rozličné ako ich náboženské predsudky pre alebo proti reinkarnácii, dôsledne **dosvedčujú, že:**

- prevtelovanie je základom vývojového procesu, ktorému všetci podliehame. Po smrti opúšťa duša telo a vstupuje do stavu, kde nie je čas ani priestor.
- Tam sa posledný život na svete hodnotí a pripravuje sa ďalšie vtelenie podľa karmických požiadaviek.

Napríklad jeden hypnotizovaný pacient, ktorý v predchádzajúcom živote svojím konaním prispel k samovražde svojej sestry, sa rozhodol, že sa znovu vtelí ako jej brat, aby tento dlh splatil.

Dr. Whitton prejavoval jasnovidecké hypnotické schopnosti od svojich 14 rokov. Určitý čas precvičoval tieto vlohы na dobrovoľných subjektoch pri rôznych príležitostiach, bez toho ale, aby sa však pokúšal niekoho uvádzať do predchádzajúceho života. V 20 rokoch ho však vzrastajúce zaujatie myšlienkou reinkarnácie priviedlo k tomu, že sa začal zaoberať hypnotickou technikou a zdokonaľovať ju. Keď získal na univerzite v Toronte lekársku kvalifikáciu a stal sa hlavným psychiatrom torontského školského systému, zisťoval, že spolupráca s tými, ktorí sú schopní hlbokého tranzu – asi 4 až 10 % obyvateľstva – sa darí, aj keď sa im prikáže dostať sa za prenatálny stav do predchádzajúcej existencie. „Chodte až do doby svojho vtelenia pred týmto životom,“ vyzýval ich. „Povedzte, kto ste a kde ste.“ A osoba v hypnotickom spánku na ležadle rozprávala alebo dokonca predvádzala epizódy z inej doby a z iných miest.

Keď sa dôkladnejšie oboznámil s funkciami nevedomia, žiadal svojich pacientov, aby v tranze prevádzali traumatické spomienky

z minulého života na vedomú rovinu. **Výsledkom bývalo rýchle a senzačné uzdravenie, ktoré sám nedokázal celkom vysvetliť.** Určité vážne mentálne a fyzické poruchy jednoducho zmizli; zrejme preto, že nové uvedomenie hrozných a rušivých elementov malo čarovný ukludňujúci a oslobodzujúci účinok. Iní pacienti sa kontaktom so zážitkami zo stále väčšieho počtu minulých životov a inkarnačných medziobdobí postupne zbavovali svojich chorôb a psychických ťažkostí. Občas sa stávalo, že sa na dr. Whittona obracali ľudia, ktorí sa bezvýsledne potulovali z jednej kliniky do druhej. Rozprávali, ako snaha nespočetných lekárov neviedla vôbec nikam, či už išlo o deprimujúce fóbie alebo smrteľné choroby. Keďže regresia do minulých životov pomáhala tam, kde bežné liečenie zlyhalo, vyslúžil si dr. Whitton názov „lekár pre beznádejné prípady“.

Neexistuje objektívny dôkaz o tom, že osoby, ktoré sa zotavili z vážnych chorôb hypnotickou regresiou do minulých životov, skutočne znovu prežili predchádzajúce vtelenia. Pacienti sami sú presvedčení o skutočnosti svojich zážitkov a dr. Whitton po 20 rokoch štúdia tohto druhu terapie usudzuje, že podvedomie vydáva poznatky nazhromaždené v minulých inkarnáciách. Našťastie pozoruhodné terapeutické výsledky hovoria samé za seba. Medicína má totiž, ako konštatuje John Langdon-Davis v knihe *Človek známy aj neznámy*, pred všetkými ostatnými disciplínami jednu veľkú výhodu: **jediným meradlom pravdy je tu úspech liečenia.**

Hypnotický subjekt, ktorý je prevedený do iného života, dostáva inú osobnosť a iné telo, ale pritom si uvedomuje, že základná identita s týmto druhým ja je rovnaká. Zmena pohlavia a rasy je bežná. Osobnosť minulého života možno nasmerovať na ľubovoľný okamih medzi jej narodením a smrťou, takže často nenútené rozpráva o zážitkoch svojho života hlasom, ktorý zodpovedá jej veku, rodu, kultúre, jazyku, povahe a postaveniu v príslušnej historickej dobe. Keď sú emocionálne významné momenty tohto života vyčerpané, dr. Whitton spravidla posunie svoj subjekt ešte ďalej do predchádzajúcej existencie. Osoba v tranze potom evokuje inú odnož či výhonok svojej základnej identity – inú jedinečnú osobnosť, ktorá sa

potýka so situáciou úplne odlišnou. Po návrate do normálneho vedomia pacienti zapisujú svoje skúsenosti z tranzu do denníka, aby tak zachytili a udržali podstatu svojich emocionálnych stavov z predchádzajúcich inkarnácií.

V snahe objaviť pôvod problému, dr. Whitton často analyzuje osobnosť pacientovho minulého života. Pritom používa bežný psychiatrický postup v rámci reinkarnačného kontextu. V minulosti bolo psychoanalytickou metódou dôkladne preskúmaných mnoho historických i fiktívnych osôb. Sigmund Freud sám analyzoval Mojžiša a Leonarda da Vinciho; Freudov životopisec Ernest Jones analyzoval Hamleta; Carl Jung analyzoval Picassa a dokonca Adolf Hitler bol analyzovaný in absentia skupinou psychiatrov v Spojených štátoch. Dr. Whitton prijal základné freudovské princípy vo svojej psychiatrickej praxi a má pred nevedomím veľkú úctu. Rovnako ako Freud vie, že žiadny duševný prejav nie je náhodný, že každá myšlienka a každý čin majú predchádzajúce príčiny. Na rozdiel od Freuda sa však domnieva, že tieto príčiny môžu existovať dávno pred narodením: v predchádzajúcich inkarnáciach alebo v medziobdobí medzi jednotlivými životmi.

Ešte minulé storočie zaraďovalo tekutinu z pečene a žľzníka a polohu maternice medzi faktory určujúce temperament. Ale už prvé Charcotove, Janetove a Freudove psychologické výskumy premiestnili štúdium duševných prejavov z oblasti brušnej dutiny a cieľov do sféry podvedomia. Potlačené túžby a strasti psychosexuálneho vývoja boli rozpoznané ako determinanty ľudských cieľov, priania a fantázií.

Psychologický výskum pokračoval a dospel k novým dôležitým objavom. **Súčasnú psychológiu však z veľkej časti obmedzuje predmisa**, že každý neurotický prejav dospelého jedinca je motivovaný skúsenosťami z detstva alebo z puberty. Už Carl Jung tušil, v akej slepej uličke sa ocitla jeho vlastná profesia. Vo *Spomienkach, snoch a úvahách* napísal:

Racionalizmus a doktrinarstvo sú choroby nášho veku; predstierajú, že poznajú odpoveď na všetko. Ale veľa z toho, čo náš terajší

obmedzený pohľad vylúčil ako nemožné, bude treba ešte objaviť. Naše pojmy priestoru a času majú len približnú platnosť.

Ako starší psychológovia odhalili primitivizmus medicíny 19. storočia, tak súčasné psychologické myslenie je revidované vo svetle novších poznatkov. Pozoruhodné liečebné výsledky v oblasti fyzickej i psychickej, ktoré v posledných rokoch dosiahli hypnotickou regresiou do minulých životov terapeuti ako dr. Morris Nether-ton, dr. Edith Fiorová a v Anglicku Joe Keeton, aby sme vymenovali len troch najvýznamnejších, ukázali, že podvedomie je iba časťou väčšieho subliminálneho celku. Regresná terapia identifikuje vyššie ja, ktoré je nad jednotlivými životmi a má výrazný vplyv na to, ako myslíme a ako sa správame.

Štúdie dr. Whittona o stave medzi smrťou a narodením, ktoré prirodzene vyplynuli z hypnotického skúmania minulých životov, obohatili naše poznatky o tomto vyššom ja. Opakovaný prenos subjektov do priestoru medzi prevtelením ukázal, že:

- ľudské vedomie v tomto stave dosahuje oveľa vyššiu úroveň než pri regresii do starších fáz terajšieho alebo niektorého skoršieho života.
- Toto vedomie, ktoré ďaleko presahuje náš pozemský pojem reality, umožňuje vidieť život v inej perspektíve.
- V stave medzi životmi sa naše predstavy o morálke rozširujú a dochádzame k vizionárskemu pohľadu a pochopeniu ľudskej existencie.

Dr. Whitton nazval tento mimoriadny stav vnímania metavedomím.

Aký vzťah má metavedomie k ostatným rovinám vedomia?

Nasledujúci pokus o rozdelenie možno pomôže pochopiť transcenciu tohto zvláštneho stavu. Najprv (na prízemí) je:

dissociatívne vedomie:

stav bytia, v ktorom sa spíace alebo bdiace vedomie delí na dva alebo viac prúdov skúseností. Človek si však v danej chvíli uvedomuje len jeden prúd. Do tejto kategórie patria sny, predstavy, ilúzie

déja vu, stavy multiplicitných osobností, spomienky na minulé životy a zážitky mimo tela. Trochu hlbšie a tajomnejšie je:

afektívne vedomie:

vnímanie subjektívnych stavov vizuálnych alebo emocionálnych alebo oboch, ktoré nemožno vždy vyjadriť slovami. Sem patrí láska, nenávisť a ostatné emócie, vzťahy a vnemy a kozmické vedomie – jednota s vesmírom, akú prežívajú mystici. To potom vedie na najvyššiu rovinu:

metavedomie:

vrcholne paradoxný stav, kedy vnímajúci ponorený do čírej existencie stráca úplne svoju identitu len preto, aby si uvedomil vlastné ja silnejšie ako inokedy. Prežiť metavedomie priamou spomienkou na život medzi smrťou a narodením znamená dostať sa za trojrozmernú skutočnosť a dozvedieť sa dôvod vlastného bytia a povahu osobných karmických záväzkov. Tento svet je tak radikálne odlišný, že ho jazyk nedokáže sprostredkovať a ani symboly nie sú schopné zachytiť jeho podstatu.

Dr. Whitton zistil, že **tieto 3 druhy vedomia** môžu existovať súčasne. Človek môže napríklad snívať (dissociatívne vedomie), prežívať subjektívny citový vzťah (afektívne vedomie) a pritom mať spomienky na život medzi smrťou a narodením (metavedomie). Prirovnáva tieto 3 typy ku koňovi, ovci a kurčatú – napriek svojej odlišnosti všetci traja môžu byť z rovnakej nádoby.

To, že kvalita minulých životov a zážitky z jednotlivých medziobdobí majú veľký vplyv na okolnosti a základné vzťahy tunajšieho života, ukážu karmické anamnézy v druhej polovici tejto knihy.

Tieto kapitoly hovoria o minulých životoch a medziobdobiach 6 pacientov dr. Whittona, z ktorých všetci sú schopní hlbokého tranzu. Odhalenie ich reinkarnačnej anamnézy im umožnilo pochopiť dôvody ich situačných a emocionálnych problémov. Toto pochopenie potom spôsobilo veľkú zmenu v ich živote. Niekedy bolo nutné odhadnúť na základe všeobecných znalostí dobu a miesto, kde sa určitý minulý život odohrával. To preto, že pacienti v hypnotickom spánku mnohokrát nepodávajú informácie, ktoré sú síce

dôležité pre výskum, ale bez významu pre osobu znovu prežívajúcu traumatickú skúsenosť – a tým nedôležité pre terapeutický proces. Mená a niekedy aj povolanie uvádzaných osôb boli s ohľadom na ochranu ich súkromia zmenené. Udalosti a citové reakcie opisované v týchto štúdiách sú však zachované presne.

Pred niekoľkými rokmi dr. Morris Netherton, jeden z najvýznamnejších kalifornských odborníkov na regresnú terapiu, poprel, že by bolo možné dozvedieť sa niečo o inkarnačnom medziobdobí. „Povedať niečo o priestore medzi jednotlivými životmi je prakticky nemožné,“ tvrdí vo svojej knihe *Terapia pomocou minulých životov*. „Nemožno ho zmapovať ani pozorovať.“

Dr. Whitton ukázal, že skúmať toto medziobdobie je možné; a viac než to: že je ako zdroj poznania veľmi cenné z hľadiska výchovy aj terapie. Viac ako 30 dlhodobých hypnotických pacientov – predstavujúcich len malé percento jeho celkovej klientely – môžu vydať svedectvo o mimoriadnych vlastnostiach tohto iného sveta. Dostali sa mimo priestoru a času do stavu metavedomia; a priniesli odtiaľ pohľady a informácie, ktoré tvoria základ tejto priekopníckej knihy.

„Význam tejto ženy a moc, ktorú má nado mnou, nemôžem vysvetliť inak, len putovaním duší. Áno, raz sme boli mužom a ženou. Teraz to viem v skrytosti, v duchovnom vnutí.“

Goethe

NÁŠ PRIRODZENÝ DOMOV

*Smrť a prázdnota sú pevná pôda,
po ktorej kráča život.*

Alan Watts, *Okolo nás hmľa, nevieme, kde sme.*

Starí Tibetania vyvolávali presnú predstavu života medzi životmi jedným slovom. Je to slovo bardo, v doslovnom preklade priestor medzi ostrovmi, priestor vyplnený udalosťami veľkého významu pre dušu, ktorá opúšťa ostrov tela. Bardo Thödol, Európou skôr známe ako *Tibetská kniha mŕtvych*, je z 8. storočia pochádzajúci opis roviny vedomia medzi pozemskými inkarnáciami, kde ľudská bytosť, ktorá prekročila prah smrti, prežíva jeden netelesný zážitok za druhým.

Kniha zhustene opisuje posmrtné putovanie celých generácií a číta sa umierajúcim a zosnulým v nádeji, že prevedie oslobodenú dušu „nebezpečnými nástrahami“ barda, aby sa nemusela znova vteliť. Život medzi životmi podľa *Tibetskej knihy mŕtvych* trvá symbolických 45 dní od šťastného začiatku v „jasnom svetle“ až k stretnutiu s Pánom smrti, ktorý sa radí so zrkadlom karmy, „živo odrážajúcim každý dobrý a zlý čin“.

V análoch iných kultúr je tibetské bardo známe pod rôznymi menami. Napríklad starí Egypťania – ktorí si stavali skromné obydlia, ale budovali veľmi nákladné hroby – hovorili o amenthe, kde duša sídli v stálej blaženosti, aby nakoniec znovu zostúpili do sveta a oživilí nové telo. Okinavania južného Tichomoria trávajú posmrtnú existenciu v gušo a potom sa vracajú do pozemskej dimenzie. Austrálski domo-

rodci vedia, že sa duša medzi inkarnáciami zdržiava v úkryte zvanom andžea, a pri narodení každého dieťaťa vykonávajú obrad, aby zistili, odkiaľ prišlo. Dozvedia sa, že pochádza zo stromu, zo skaly, z jazera alebo z iného významného miesta v krajine. Je to tradícia pripomínajúca Homérovu Odysseu, kde sa ľudia rodia z duba alebo z kameňa. Starovekí Židia majú pardiš. Tam sa zdržiavajú, aby nakoniec podľa Zoharu dostali pokyny pre budúci život a „v zármutku sa odobrli do vyhnanstva, na miesta, kde niet pravého šťastia“.

Ľudia v minulosti vedeli to, čo moderný človek ešte len začína chápať: že **život medzi životmi je naším prirodzeným domovom**, odkiaľ sa vydávajú na ťažké putovanie v hmotnom tele. Manly P. Hall prirovnáva v knihe *Smrťou k znovuzrodeniu* skúsenosť inkarnácie k potápačovi, ktorý v skafandri opúšťa svetlo a čerstvý vzduch, kde je mu dobre, a zostupuje pripútaný k signálnemu lanu na morské dno:

Ťažký skafander je hmotné telo a more je oceán života. Pri narodení si človek oblečie tento potápačský odev, ale jeho duch je stále spojený so svetlom hore. Zostupuje do hĺbín mora zármutku a pomínutelnosti, aby tam hľadal skryté poklady múdrosti, lebo skúsenosť a pochopenie sú perly veľkej ceny a človek, aby ich získal, musí vydržať všetko. Keď poklad našiel alebo keď doba jeho práce skončí, vytiahne ho zase na loď. A tu si sníme ťažký skafander a začne opäť dýchať čerstvý vzduch a cíti sa slobodný. Múdri si uvedomujú, že udalosť, ktorú nazývame životom, je len jedna cesta na dno mora; že sme tam už boli mnohokrát a musíme sa tam ešte mnohokrát vrátiť, než poklad nájdeme.

Mnohé primitívne kmene a zaniknuté civilizácie ako starý Egypt uznávali život medzi životmi a starali sa o to, aby ich mŕtvi boli dobre vybavení pre nový svet. Dávali im do hrobu užitočné predmety ako šatstvo, zbrane a kuchynské náčinie pre prípad, že by zosnulý zostal načas na zemi a zatúžil po hmotných veciach. Sumeri, ktorí sídlili okolo roku 3400 pr. Kr. severne od Perzského zálivu, zabíjali pri pohrebe pána domu jeho služobníkov, aby mu slúžili aj na onom svete.

V 10. knihe *Ústavy* rozpráva **Platón** zvláštny príbeh pamfylského vojaka Era, ktorý ožil na pohrebnej hranici 12 dní po tom, čo bol zabitý v bitke. Er názorne opisuje život medzi životmi, ako každá duša má príležitosť si zvoliť spôsob svojho ďalšieho prevtelenia. Akonáhle si vyberie, napije sa z rieky zabudnutia a vymaže z pamäte pred návratom do hmotného tela všetky vedomé spomienky.

Toto nútené zabudnutie pred novým zrozením je stálou témou, ktorá sa objavuje v náboženských tradíciách od čínskeho budhizmu k ezoterickému kresťanstvu. Podľa židovskej kabaly anjel noci La-jela spôsobí poletujúcej duši amnéziu tým, že ju jemne uštipne do nosa a mierne jej stlačí hornú peru. Preto vraj všetci máme odtláčok anjelovho prsta na pere. Posvätné a mytologické texty hovoria tiež o iných spoločných rysoch stavu medzi životmi, ako je pocit bezčasovosti, strhujúce pôsobenie záplavy jasného svetla, panoramatický prehľad práve prežitého života a súd duše, ktorého sa zvyčajne zúčastňujú tri múdre postavy.

Je pravdepodobné, že **katolícky pojem očistca** je odvodený z gréckej interpretácie života medzi vtelením. Podľa Rudolfa Steinera, zakladateľa antropozofie, je očistec katolíckej cirkvi rozpoznateľným, aj keď značne nepresným obrazom počiatkových fáz stavu medzi životmi, kde duša odvyká túžbam, žiadostiam a vášňam.

Steiner, ktorý získal vedomosti o nehmotnej existencii vďaka svojim jasnovideckým schopnostiam, oznamuje rad informácií o rovine vedomia medzi životmi a tvrdí, že „život medzi smrťou a narodením je pokračovaním tunajšieho života“. Pre Steinera je smrť jednoducho prostriedkom obnovy a omladenia. „Aby sme mohli udržať vedomie v činnosti,“ píše, „musíme neustále ničť svoju telesnú schránku.“ Zdôrazňuje, že vedomie stavu medzi životmi je podstatné pre náš nesmrteľný vývoj ako spánok pre naše fyzické zdravie.

Od Steinerovej smrti roku 1925 záujem o záhady nehmotného vedomia neustále vzrastá. Kultúra hippies 60. rokov predstavuje viac ako len bezmyšlienkovitý únik pred skutočnosťou; snaha „dostať sa vyššie“ pomocou halucinogénov aj kolektívne prijímanie východného mysticismu svedčí o túžbe po nadzmyslovej skúsenosti, ktorá je podstatná pre stav medzi životmi. A aj keď je mentalita tý-

chto detí kvetov a lásky dnes anachronizmom, túžba dopátrať sa povahy a rozsahu putovania duše zostáva. V tomto zmysle došlo v posledných rokoch k niekoľkým pseudovedeckým pokusom preniknúť mystiku barda.

Dr. Ian Stevenson, najznámejší svetový bádateľ v odbore reinkarnácie sa zmieňuje o medziobdobí ako o téme mimoriadne zaujímavej pre všetkých ľudí na celom svete. Ďaleko najčastejšie sa „mediaktné spomienky“, ako im hovorí, vyskytovali v Thajsku, kde mnoho osôb vypovedalo, že videli svoje telá po smrti a boli svedkami vlastného pohrebu.

- Mnohí tiež uviedli, že ich na onom svete uvítal „muž v bielom“ a že pred novým zrozením im bolo ponúknuté „ovocie zabudnutia“. Požitie tohto ovocia vymazáva spomienky na predchádzajúci život a niektorí tiež tvrdili, že sa im podarilo tieto spomienky udržať len tým, že sa tejto lákavej ponuke vyhli.
- Inde zas niektorí opisovali kremáciu svojich predchádzajúcich tiel a iní si spomínali, ako sa zoznámili s miestom svojho nasledujúceho zrodenia. Jeden respondent dokonca rozprával, že medzi svojou smrťou v roku 1928 a narodením v roku 1947 poletoval vzduchom a vysedával v korunách stromov.
- Pomerne často sa v Stevensonovom prieskume vyskytuje sen, z ktorého sa budúca matka, obyčajne pred počatím, dozvedá, že sa jej narodí niekto, koho poznala.
- Takéto sny údajne predstavujú priamy kontakt s nehmotným vedomím príslušnej osoby a niekedy v ňom býva navrhnuté i meno dieťaťa. Veľakrát si opýtaní spomínajú, že sa zjavili svojim budúcim matkám v prechodnom stave medzi minulým a nastávajúcim životom.

Kým dr. Ian Stevenson precestoval svet, aby skúmal rozprávanie o spontánných prenatálnych spomienkach, v Spojených štátoch sa vykonávali klinické pokusy s cieľom získať podobné údaje hypnózou. Kalifornská hypnotička **dr. Edith Fiorová** oznámila roku 1978, že niektorí z jej subjektov sa odvážili do priestoru medzi životmi a vnímali „číru energiu a svetlo“, iní videli „krásne jazerá, pôvabné

krajiny a žiariace mestá“. Zmieňovali sa tiež o „programátoroch“ či „komisii poradcov“, ktorí pomáhali pri výbere ďalšej inkarnácie, pred ktorou sa v niektorých prípadoch duša vznášala nad budúcou matkou.

V roku 1979 ukázali výsledky pokusov so skupinovú hypnózu, ktoré vykonávala dr. Helena Wambachová, klinická psychologička v San Franciscu, že väčšina ľudí si zvolila narodenie, aj keď by bývali radšej zostali „vo svetle a láske“ inkarnačných medziobdobí. Subjekty dr. Wambachovej uvádzali, že v priestore medzi životmi boli bez pohlavia a v mnohých prípadoch že súhlasili s reinkarnáciou neochotne na odporúčanie „poradcov“ alebo „skupiny expertov“.

Osoby, ktoré hovoria o svojich zážitkoch z minulých životov, možno prirovnať k dávny moreplavcom, ktorí sa vrátili z dlhej plavby po južných moriach a rozprávali absurdné historky o slnku svietiacom zo severu. Domáci ľudia pochybujú o ich výpovedi, pretože odporuje európskej skúsenosti s dráhou slnka a prieči sa zdravému rozumu a logike doby.

Odvážiť sa do neznáma často znamená zakúsiť niečo, čo mátie súčasnú múdrosť.

„Boli naše bytia už spletené? Boli sme v lúčoch vyhasnutých slnk? V dlhých dňoch rozkoše sme sa premenili na dym a splynuli v jedno? Áno, my sme to boli – vrúcne so mnou späť si bola v časoch, ktoré už zmizli.“

Schiller

3/

NÁHODNÝ OBJAV

*Chyba a omyl je spôsob,
akým postupujeme vpred.*

William Ellery Charming,
Príhovor k súčasníkom

V čase, keď najslávnejší bádatelia zaznamenali svoje pozorovania o hypnotickej regresii, pokročili výskumy dr. Whittona síce dosť ďaleko, ale ešte neboli zverejnené. Chcel totiž, skôr ako vyvodí príslušné hypotetické závery, mať pohromade dostatok preukazného materiálu. Na tento účel trávil celé roky opakovaným prevádzaním pacientov do stavu medzi smrťou a narodením, aby preskúmal a potvrdil typy zážitkov, ktoré každý z nás môže očakávať, keď zomrie.

K počiatočnému objavu, ktorý viedol k viac ako 10-ročnému výskumu, došlo následkom technického omylu. Keď dr. Whitton náhodou narazil na bardo v roku 1974, mal 28 rokov. Predtým mu nikdy nenapadlo, že medzi inkarnáciami prebieha aktívny život. Bol taký zaujatý skúmaním súvislostí medzi jednotlivými životmi, že neuvažoval, čo sa deje s ľudskými bytosťami, keď práve nie sú v hmotnom tele. Ťažiskom jeho metafyzického skúmania bola práve hypnotická regresia pacientov do mnohých minulých životov. Nesnažil sa teóriu inkarnácie dokázať, išlo mu skôr o preskúmanie tejto starobylej hypotézy na základe vedeckých princípov.

Počas mnohých hodín starostlivého, takmer detektívneho hypnotického pátrania sa naučil katalogizovať anamnézy pacientov za

celé tisícročia. **Zistil, že ľudia sa prevetľujú podľa karmickej nevyhnutnosti, aby opakovane vstupovali s rovnakými bytosťami do stále sa meniacich vzťahov.** Videl, ako skúšky, úspechy i zlyhania každého života prispievajú k formovaniu súčasného jedinca. Okrem toho, nech boli jednotlivé životy v reinkarnačnej anamnéze akokoľvek nesúrodé, vždy prebiehali podľa zákona príčiny a účinku. Inými slovami, činy a myslenie v jednom živote určovali rámec aj úlohy života ďalšieho.

Po mnohých tisícoch hodinách hypnotických sedení bol dr. Whitton nútený súhlasiť so starými textami, že v prevažnej väčšine prípadov je poučenie odmenou, ktorú **získavame len po bolestne pomalom očistnom putovaní z tela do tela.** Osobné pozorovanie mu ukázalo, že hlavná duša – vnútorné ja prejavujúce sa za rôznymi vtelenými osobnosťami – závisí vo svojom raste a vývoji na očistnom procese reinkarnácie.

K týmto ďalekosiahlym záverom sa dopracoval už na jeseň roku 1973. Ešte počas štúdia prípravných prác navrhol lekárskemu výboru Torontskej spoločnosti pre psychický výskum, že vykoná dlhodobý experiment, aby dokázal oprávnenosť hypnotickej regresie vo výskume reinkarnácie. Podobná štúdia sa totiž už mala podniknúť dávno, pretože popularita regresívnej hypnózy dávno presiahla vedecké znalosti.

Od polovice 50. rokov sa začali množiť správy o návštevách v minulých existenciách najmä potom, čo sa dostalo širokej publicity spomienkam Virginie Tighovej, ženy v domácnosti v štáte Colorado, ktorá v tranze hovorila obširne o svojom živote ako Bridey Murphyová, írsky dievča z minulého storočia. Prví klinickí psychológovia a psychiatri – najmä v Kalifornii – si rýchlo osvojili techniku hypnotickej regresie, takže sa mohli venovať poslednej senzácii – terapii pomocou minulých životov.

Oficiálna veda sa odmietla javom vážne zaoberať a odbila spomienky na minulé životy ako obyčajnú vykonštruovanú fantáziu.

Nevadilo im, že dr. Ian Stevenson zverejnil svojich *Dvadsať prípadov svedčiacich o reinkarnácii*, knihu starostlivo zdokumentovaných

štúdií, ktoré sledujú spontánne tvrdenia o minulých životoch – často z úst malých detí – až do rodín v iných lokalitách.

Všeobecná zvedavosť spôsobila, že sa dr. Whittonovi prihlásilo viac ako 50 dobrovoľníkov, ktorí sa chceli zúčastniť jeho experimentov. Po starostlivom zhodnotení každého uchádzača si vybral Paulu Considinovú. Vo svojich 42 rokoch bola vyrovnanej povahy, veľmi sugestibilná, typická Američanka ako v životnom štýle, tak vkusom, správaním a vyhliadkami do budúcnosti. Manžel bol vodičom nákladného auta, mala dvoch dospievajúcich synov a pracovala ako účtovníčka v torontskej teplárni. Práve pre svoju obyčajnosť sa dokonale hodila pre túto neobyčajnú úlohu. Paula ani nepoprela ani neuznávala reinkarnáciu a súhlasila s posthypnotickou sugesciou, ktorá jej vymaže – pre jej vlastné dobro – z vedomej pamäte všetky zážitky, s ktorými sa v minulých životoch stretne. Keďže išlo o výskum a nie o liečenie, dr. Whitton prikázal Paule, aby, až sa vráti do normálneho vedomia, zabudla všetko, čo sa z predchádzajúcich životov dozvedela. Obával sa totiž, že oživenie takýchto spomienok by mohlo byť značne nepríjemné, pretože budú určite – už pre svoj obrovský rozsah – obsahovať hrozné epizódy utrpenia a brutality.

Začali v prvých dňoch októbra roku 1973. Každý utorok večer sa po práci Paula odobrala do impozantného domu z minulého storočia, ktorý bol sídlom Torontskej spoločnosti pre psychický výskum. Tam, v žltej izbe pre hostí s výhľadom na záhradu, si vyzúvala topánky a líhala na pohovku pripravená na lekárovi hypnotické inštrukcie. Počas nasledujúceho roka strávila vyše 100 hodín v hlbokom tranze a podala súvislý opis **viacero inkarnácií**, väčšinou ženských. Obsahovali:

- Martu Painovú, narodenú na farme v Marylande roku 1822. Zabila sa ešte ako mladé dievča pádom sa schodov.
- Margarétu Campbelllovú, v domácnosti, žijúcu v blízkosti kanadského Quebecu. V roku 1707 mala 17 a neskôr sa vydala za lovca kožušín menom Arsenault.
- Rádovú sestru Augustu Ceciliu, ktorá v roku 1241 mala 43 rokov.

Väčšinu života pracovala v portugalskom sirotinci blízko španielskych hraníc.

- Telmu, mladú sestru mongolského kmeňového náčelníka za vlády Džingischána, ktorého poznala ako „Temudžina“. Svoj vek opísala ako 16 jarí v čase, keď bola zabitá v bitke.

Paulin inventár životov postupoval k mladej otrokyni v Egypte, kedy jej hypnotické putovanie náhle zmenilo kurz. Raz v utorok večer roku 1974, keď hovorila z hlbokého tranzu o živote Marty Painovej na farme, dr. Whitton si spomenul, že potrebuje ešte nejaké podrobnosti o posledných dňoch Margaréty Campbellovej. Prerušil jej rozprávanie a povedal:

„Chod'te do života, kým ste boli Martou...“

Predpokladal, že sa Martin detský hlas zmení na hlas staršej kanadskej gazdiny, a čakal niekoľko minút na jej typický francúzsky prízvuk. Pauline ústa však okrem občasných vzdychov nevydali žiadny zvuk. Pohybovala perami a menila neustále výraz tváre, čo znamenalo, že sleduje prebiehajúci dej. Ale o aké udalosti išlo? Keďže nevedel, v akom čase sa ocitla, dr. Whitton uvažoval, že asi niekde urobil chybu, keď zrazu Paula prerušila jeho rozpaky rýchlym chvením očných viečok. Aj pery sa opakovane sťahovali akoby hľadali, ale nenachádzali slová. Potom pomaly a s veľkou námahou prehlásila monotónnou hmlistou rečou:

„Som na oblohe... vidím statok a stodolu... je... je ráno... Slnko... je nízko a robí... robí dlhé tieň na vypálených poliach... strniskách.“

Dr. Whitton skoro neveril svojmu sluchu. Paula nemala byť „na oblohe“. Určite urobil nejakú technickú chybu... ale akú? Hypnotické subjekty mávajú veľa spoločného s programami pre počítače v tom, že ich podivuhodné odpovede plnia príkazy doslova. Čo majú robiť, musí sa im povedať úplne presne. Hypnotizér sa dopustí jedinej chybičky a program nevyjde, aspoň nie tak, ako predpokladal. Dr. Whitton povedal Paule: „Chodte do života, kým ste bola Martou.“ Normálne jej mal prikázať: „Chodte do inkarnácie, kým ste bola Martou.“ Zrejme v tom bol nejaký rozdiel.

„A čo robíte na oblohe?“ spýtal sa zmätený psychiater.

„Čakám... čakám... až... sa... narodím. Pozerám... pozerám sa... čo robí moja... matka.“

„Kde je vaša matka?“

„Je... je pri studni a s veľkými ťažkosťami... ťažkosťami... naplňa vedro.“

„Prečo s veľkými ťažkosťami?“

„Pretože ju ťaží moje telo... Chcem... chcem jej povedať, aby bola opatrná. Kvôli sebe a kvôli mne.“

„Ako sa voláte?“

„Nemám... žiadne... meno.“

Úplne zmätený dr. Whitton vyslovil obvyklú formulu spôsobujúcu posthypnotickú amnéziu a priviedol subjekt späť do žltej izby 20. storočia. Ale myšlienkami bol inde. Tým, že sa dopustil slovnej nepresnosti, prenikol náhodou do nezmapovanej ríše ľudskej skúsenosti – do medzery **medzi inkarnáciami**. Podľa jeho záznamov oddeľovalo smrť Margaréty Campbellovej od narodenia Marty Painovej asi 55 rokov. Je možné, že Paulino nevedomie záhadným spôsobom narazilo na povestné bardo starých Tibeťanov?

Na verejnosti sa o tom nerozširoval. Dôsledne sa držal pôvodných smerníc pre experiment a jeho správy o výsledkoch boli zásadne objektívne, bez toho, aby sa zmieňovali o bytosti vznášajúcej sa vo vzduchu a čakajúcej na narodenie. „Zatiaľ nie je dôvod sa domnievať, že hypnóza úspešne vykoná obtiažny dôkaz reinkarnácie,“ napísal do časopisu *Nové obzory výskumu*. „Spomienky získané hypnózou od bežných subjektov možno potvrdiť, ich pôvod je však záhadný. Tí, ktorí v reinkarnáciu veria, budú tvrdiť, že tieto spomienky sú pravé a že sa týkajú minulých životov; tí, čo neveria, povedia, že je to všetko fantázia. Neveriť však ešte neznamená vyvrátiť, ako veriť neznamená dokázať.“

Súkromne avšak za dymovou clonou všeobecných formulácií prijal Pauline spomienky ako autentické zážitky z minulých životov a jej záhadný výskyt nad americkou vidieckou usadlosťou ho prinútil uvažovať o možnosti existencie bez tela. Vo vyjadrovaní dospelých záujmov a citov sa Marta prejavila ako veľmi živá ešte skôr,

než vstúpila do fyzického tela. A jej odhmotnená duša vznášajúca sa starostlivo nad budúcou matkou mala vedomie väčšieho rozsahu, než je vedomie telesnej ľudskej bytosti. Už celé stáročia sa vyskytujú občasné správy o ľuďoch, ktorí po klinickej smrti nadobudli vedomie a opisujú, ako videli svoje telá na lôžku v nemocnici alebo na mieste nehody. Dr. Whitton mal dojem, že takéto svedectvá sú vlastne podobné Paulinej spomienke, že sa vznášala živá na oblohe, a že jediný rozdiel je v tom, že tí, čo opísali svoje zážitky po resuscitácii, si ich uvedomovali niekoľko sekúnd či minút po „smrti“, kdežto ona celé dni alebo aj týždne pred narodením.

Ale namiesto toho, aby sa pustil do nových experimentov a ďalej skúmal otázku vedomia bez tela, začal sa dr. Whitton obzerať po niečom podobnom **v starých textoch**. Obrátil sa k *Tibetskej knihe mŕtvych* a našiel tam zodpovedajúci opis ľudskej bytosti v stave bez tela medzi inkarnáciami:

„Hmotné telo z mäsa a krvi nemáš, takže nech sa stretnieš s akýmikoľvek zvukmi, farbami a lúčmi svetla, neuškodí ti, lebo nemôžeš zomrieť. Vedz, že toto je stav bardo.“

Podobne indická *Katha Upanišáda* zo 6. storočia pr.Kr. upozorňuje:

„Keď telo zomrie, ľudské ja neumiera. V srdci všetkých bytostí je atma, duch, ja; menšie ako najmenšie atóm, väčšie ako najväčšie priestory.“

A grécky dejepisec Plutarchos mohol hovoriť priamo o duši vznášajúcej sa nad farmou v Maiylande, keď tvrdil:

„Každý duši je súdené, aby putovala medzi inkarnáciami v krajoch medzi Mesiacom a Zemou.“

Tieto citáty síce nie sú potvrdením vedomých stavov medzi životmi, ale každý z nich mlčky predpokladá život medzi životmi, neprerušené vedomie od jedného života k ďalšiemu. Do skúmania záhady barda sa však dr. Whitton dal až nasledujúceho roku 1975, kedy vyšla priekopnícka kniha dr. Raymonda Moodyho *Život po živote*, ktorá opisuje skúsenosti ľudí resuscitovaných z klinickej smrti. Tento bestseller, ktorý sa sústredil na zážitky umierajúcich, o rein-karnácii nehovorí. Avšak opýtaní vypovedajú, že videli svoje telo

a prežili rad dojmov, ktoré ich zbavili strachu pred smrťou. Intenzívne pocity lásky, radosti a mieru, prítomnosť neopísateľne jasného svetla, účasť na sebahodnotení a na koniec akási obmedzujúca hranica či priehrada sú len niektoré zo zážitkov, o ktorých sa resuscitovaní zmieňujú.

Kniha *Život po živote* vzbudila veľký záujem o túto tematiku a dr. Whitton si uvedomil, že bude potrebné sa pozrieť znovu na vlastný výskum a preskúmať Pauline spomienky na to, ako sa vznášala nad rodnou farmou.

Čím viac uvažoval o dôkazoch pre znovuzrodenie a vedomie bez tela a čím viac porovnával tieto dôkazy s pohľadmi mystikov a teológov, tým väčšia bola jeho zvedavosť. O minulých životoch a z po-medzia smrti a narodenia tu správy už boli, ale oblasť medzi inkarnáciami zostávala tajomná, zdanlivo nepreniknuteľná. A tak, ako astrofyzikov vábila desivé záhady kozmu, priťahoval výskum povahy a rozmerov barda dr. Whittona. Po čase sa stane neoficiálnym kartografom tejto krajiny nikoho, skúseným prieskumníkom sveta limbu. Začína však opatrne, vyzbrojený iba hypnotickou technikou a priáním odpovedať na kolosálnu otázku:

Čo sa s nami deje medzi pozemskými inkarnáciami?

„Kto nedosiahne naplnenie tu, dôjde k nemu na druhej strane, alebo musí nastúpiť opakovanú zemskú dráhu.“

Novalis

ŽIVOT MEDZI ŽIVOTMI

*Život medzi smrťou a novým narodením je taký bohatý
a rozmanitý ako tunajší život medzi narodením a smrťou.*

Rudolf Steiner

Jazyk je výsledkom skúseností s pozemským svetom, teda slová nestačia v éterickom prostredí života medzi životmi a zlyhávajú. Ako možno vyjadriť nevyjadriteľné? Ako možno vysloviť nevysloviteľné? V básni *Paracelsus* zachytil Robert Browning iluzívnu povahu barda dosť presne. Zdôrazňuje jeho dosiahnuteľnosť vo vnútri človeka:

*Hlboký stred má v sebe každý z nás,
kde pravda sídli v plnosti... a „poznať“ –
to znamená skôr cestu otvárať,
ktorej skrytá žiara môže unikať,
než privolať svetlo, o ktoromsi myslíme, že je vonku.*

Dr. Whitton sprevádzal vyše 30 subjektov – väčšinu po dobu viac ako 7 rokov – do bezčasového a bezpriestorového pásma tejto „skrytej žiary“. Taká silná a taká nevýslovná je skúsenosť prvých návštevníkov, až zmĺknu. Ich tvár sa skrívá pokorou a zmätkom, ich pery sa snažia bez úspechu opísať nádheru okolo. Neskôr sa usilujú o to, aby dali záplave obrazov a dojmov nejaký zmysel. Slovmi jedného zo subjektov:

Nikdy mi nebolo tak dobre. Nadpozemská extáza. Jasné, jasné svetlo. Nemal som telo ako na zemi. Namiesto toho

som mal tieňové, astrálne telo a vôbec som po ničom nechodil. Nie je tam krajina ani obloha. A vôbec žiadne hranice. Všetko je otvorené. Sú tam aj iní ľudia a keď s nimi chceme komunikovať, nemusíme počúvať ani hovoriť.

Tento blažený stav, ktorý dr. Whitton nazval **metavedomie**, možno definovať ako vnímanie reality mimo akéhokoľvek známeho stavu existencie. Odlišuje sa od snových stavov, skúseností mimo tela, opätovného prežívania minulých životov aj od všetkých ostatných stavov zmeny vedomia.

- Metavedomie znamená ponoriť sa do najčistejšej existencie, vzdať sa pocitu identity, aby sme paradoxne získali sebavedomie intenzívnejšie ako kedykoľvek predtým.
- Metavedomie znamená oslobodiť sa od hraníc tela, cítiť sa s vesmírom zajedno, stať sa obláčikom v nekonečnom mraku. Aj keď to môže pripomínať stav voľného plynutia a vatovej prázdnoty, život medzi životmi nie je svetom rozprávok.
- Tí, ktorí zakúsili jeho bohatstvo, vedia, že navštívili najpozdnejšiu realitu, rovinu vedomia, ktorá je východiskom našich opakovaných inkarnačných pokusov a kam sa vraciame po smrti tela.

Akonáhle sa ocitnú vo sfére medzi životmi, hypnotické subjekty sú bombardované všetkými možnými významami a udalosťami, ktoré musia nejako dekodovať a preložiť, aby sa vyrovnali so svojou situáciou a mohli svoju skúsenosť opísať. Preto podvedome čerpajú z univerzálnych symbolov kolektívneho nevedomia čiže archetypov, ako ich nazval veľký psychoanalytik Carl Jung. Len pomocou symbolov môžu pútnici barda dúfať, že pochopia a opíšu onen svet bez času a priestoru. Kto vie symbolizovať ľahko, povie viac; tí, ktorých predstavivosť je slabšia, zostávajú v podstate nezdielelní.

Subjekty, ktoré sa odvážili do barda, tam vstúpili čisto na báze experimentu, bez toho, aby očakávali nejakú odmenu okrem vedomia, že sa ocitli tam, kde bolo až doteraz veľmi málo ľudí žijúcich v tele. Onedlho sa však zistilo, že ich zážitky od „zboru sudcov“ až po písanie „karmických“ textov majú pre budúci život terapeutický význam. Kým **oživenie** hrozných a znepokojujúcich **spomienok**